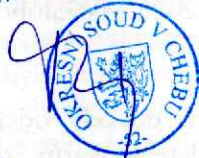

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:
výrok I., II., III. dne 16. 1. 2026
výrok dne
a je vykonatelné dnem I., II. - 20. 1. 2026

V Chebu

08-04-2026

dne

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Chebu rozhodl samosoudcem JUDr. Stanislavem Brabcem, LL.M., ve věci

žalobce: **Patrik Rosocha**, narozený 28. 4. 2006
bytem Čapkova 17, Mariánské Lázně

proti

žalovaným: 1. **Marie Váradiová**, narozená 25. 11. 1985
bytem Na průhonu 11, Mariánské Lázně
2. **Marcel Máté**, narozený 16. 7. 1984
bytem U Pily 775/8, Mariánské Lázně

o výživné zletilého dítěte

takto:

- I. Žalovaná 1. je povinna zaplatit žalobci částku 93 167 Kč a na náhradě nákladů řízení částku 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný 2. je povinen zaplatit žalobci částku 52 120 Kč a na náhradě nákladů řízení částku 306 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. V rozsahu povinnosti žalovaného 2. zaplatit žalobci částku 26 047 Kč se žaloba zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal po žalované 1. určení výživného ve výši 4 000 Kč měsíčně za měsíce únor a březen 2024 a dále ve výši 5 000 Kč měsíčně od dubna 2024 a dále po žalovaném 2. pak určení výživného ve výši 4 000 Kč měsíčně za měsíce duben až říjen 2024 a dále od 30. 10. 2024 pak ve výši 5 000 Kč měsíčně s tím, že studuje ve třetím ročníku

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Bařinová.

učiliště na Střední škole Bor a od února 2023 bydlí u rodiny svojí přítelkyně. Žalobce od žalovaných jako svých rodičů přitom nedostává dostatek prostředků na živobytí, ani na dojíždění do školy, kdy na začátku r. 2024 sice byla uzavřena dohoda, podle které měl žalobce od žalované 1. dostávat výživné ve výši 4 000 Kč měsíčně, nicméně dohoda plněna nebyla, žalovaný 2. pak na výživu žalobce přispívá pouze nepravidelně částkou 1 000 Kč měsíčně. Žalobce přitom na dopravu do školy z místa bydliště vynaloží měsíčně částku 1 050 Kč, dále na stravné částku 7 500 Kč měsíčně, na hygienické potřeby částku 500 Kč měsíčně, na bydlení částku 2 000 Kč měsíčně, na mobilní telefon částku 300 Kč měsíčně, na školní pomůcky částku 3 000 Kč ročně a na ošacení částku 8 000 Kč ročně. Dále pak žalobce hradil jednorázově náklady na svářečský kurz ve výši 5 500 Kč, na které mu žalovaný 2. přispěl částkou 2 000 Kč. Sám žalobce má vzhledem k plnění školních povinností možnost přivydělat si brigádne pouze cca 500 Kč měsíčně. Ke dni 1. 9. 2025 pak žalobce své studium ukončil.

2. Žalovaná 1. v podstatě primárně polemizovala z tvrzenými důvody odchodu žalobce ze společné domácnosti s tím, že žalobce měl k dispozici platební kartu, ze které čerpal do částky 6 000 Kč měsíčně. Jinak poukazovala na skutečnost, že žalobce je ovlivněn rodinou, u které žije a že dostal 25 000 Kč od svých prarodičů. Dále doplnila, že její domácnost má pět členů a sestává z jejího manžela a tří dětí. V červenci 2024 ukončila mateřskou dovolenou a od té doby je zaměstnána, přičemž na nájemné uhradí domácnost částku 15 000 Kč měsíčně, na energie částku 9 500 Kč a náklady na dojíždění manžela do zaměstnání pak činí 7 000 Kč.
3. Žalovaný 2. uvedl, že celou situaci si žalobce zapříčinil sám. Žalovaný 2. ke svým poměrům uvedl, že žije s manželkou a nezletilým dítětem (5 let), přičemž jsou mu dále sráženy exekuce. Dále žalovaný 2. doplnil, že dosahuje průměrného výdělku ve výši 25 300 Kč a z nákladů vynaloží na nájemné částku 8 900 Kč měsíčně, na energie částku 1 800 Kč měsíčně, na školku pak 1 900 Kč měsíčně, na úhradu leasingových splátek na auto 2 200 Kč měsíčně, dále hradí výživné ve výši 1 800 Kč měsíčně (z toho 1 000 Kč pro žalobce), dále splátky spotřebitelského úvěru od České spořitelny a.s. ve výši 5 200 Kč, na jídlo hradí 6 500 Kč měsíčně a konečně na hygienické potřeby a oblečení pro dítě pak 3 000 Kč měsíčně. Upozornil, že žalobci plní výživné částkou 1 000 Kč měsíčně a že mu přispěl na svářečský kurz.
4. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce je synem žalovaných a že žije s rodinou své současné přítelkyně.
5. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým závěrům. Z potvrzení o studiu vyplynulo, že žalobce byl v průběhu řízení studentem třetího (posledního) ročníku Střední školy v Boru. Jeho měsíční výdaje na dojíždění z místa bydliště do školy činily 1 050 Kč dle kopie jízdenky a průkazky MHD Mariánka. Kopířmi printscreenů eshopů byly doloženy jednorázové náklady na pořízení montérkových kalhot (590 Kč) měřítka (480 Kč), učebnice německého jazyka (350 Kč) a učebnice autoškoly (635 Kč). Z příjmových pokladních dokladů je zřejmé, že náklady na absolvování svářečského kurzu dosáhly částky 5 500 Kč (prosinec 2023 – březen 2024). Smlouvou o společném bydlení z února 2023 se žalobce zavázal hradit paní Michaele Stašákové částku 2 000 Kč měsíčně na náklady bydlení. K poměrům žalobce tak lze konstatovat, že po celé rozhodné období žije u rodiny své přítelkyně a jeho pravidelné výdaje spočívaly v nákladech na dojíždění do školy (10 měsíců v roce), v nákladech na bydlení, dále v běžných nákladech na vlastní stravování, ošacení a hygienu, kdy částky v žalobě uvedené odpovídají běžným sumám vynakládaným na uspokojení uvedených potřeb u dospělé osoby, rovněž částku 300 Kč na zajištění telekomunikačních služeb lze považovat za standardní, doložen byl rovněž svářečský kurz

a s ním spojené náklady. Naopak náklady na školní pomůcky žalobce přes poučení soudu prokázal pouze zčásti, navíc šlo o náklady často jen jednorázové, příležitostné. Celkové měsíční náklady žalobce tak po celé rozhodné období činily cca 10 – 12 tis. Kč měsíčně, kdy částku cca 500 Kč byl žalobce dle vlastního prohlášení schopen si při studiu přivydělat. Jde přitom o běžné náklady dospělé studující osoby, které nijak nesouvisí s tím, že žalobce žije u rodiny své přítelkyně (tolik jen stručná poznámka k relevanci některých pasáží vyjádření žalovaných).

6. Dle protokolu o jednání sepsaného na Městském úřadu v Mariánských Lázních dne 3. 1. 2024 byla žalovaná 1. v té době na rodičovské dovolené (do června 2024) s příjmem 5 000 Kč měsíčně a pobírala na žalobce dávku Kindergeld ve výši 250 euro (přes 6 000 Kč měsíčně), přičemž souhlasila s placením výživného ve výši 4 000 Kč měsíčně. Od července 2024 dosahuje žalovaná 1. příjmu z pracovního poměru ve výši 28 690 Kč měsíčně čistého, z nichž byly prováděny jen velmi nepravidelné srážky nejasného určení, zatímco její manžel dosahuje dle výplatních pásek příjmu v rozmezí 2 700 – 2 800 euro měsíčně čistého. Naopak jednotlivé tvrzené výdaje žalovaná 1. přes poučení soudu nijak neprokazovala. Lze tedy shrnout, že ještě v průběhu čerpání rodičovské dovolené sama žalovaná 1. před orgánem sociálně-právní ochrany dětí prohlásila, že je schopna plnit výživné částkou 4 000 Kč měsíčně, ostatně ještě do konce dubna 2024 pobírala na žalobce dávku Kindergeld ve výši 250 euro (jak uvedla žalovaná 1. ve svém vyjádření), což je dávka určená výlučně k uspokojování potřeb dětí a odpovídající část potřeb žalobce by bez obtíží pokryla. Kromě toho pak sama žalovaná 1. prohlašovala, že žalobci plnila výživné částkou 5 000 Kč měsíčně, tudíž lze vycházet z toho, že žalovaná 1. byla plnění výživného v takové výši schopna, byť jeho plnění v řízení přes poučení soudu nijak neprokázala. Stejně tak navzdory poučení soudu nebyl učiněn ani pokus o prokázání tvrzených výdajů. Částkou tvrzených 25 tis. Kč získanou od prarodičů na jakési soudní výlohy se soud nezabýval, neboť je z hlediska vyživovací povinnosti žalovaných irrelevantní (v řízení šlo o plnění zákonné vyživovací povinnosti žalovaných jako rodičů, nikoliv o plnění, které snad žalobce obdržel od třetích osob, mimo rámec vyživovací povinnosti rodičů).
7. Žalovaný 2. dosahoval od svého zaměstnavatele průměrného čistého příjmu ve výši 24 764 Kč měsíčně v r. 2024 a dále 28 361 Kč měsíčně v 1. pololetí r. 2025, ze kterého mu byla srážena částka v průměru 4 000 Kč (resp. v r. 2025 6 – 9 tis. Kč) měsíčně, jak patrně z potvrzení zaměstnavatele. Žalovaný 2. je ženatý a má jednu další vyživovací povinnost k nezletilému Markusovi, nar. 2020, kdy uvedené bylo prokázáno oddacím a rodným listem. Manželka žalovaného byla dle potvrzení Úřadu práce vedena až do září 2024 v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dle sdělení žalovaného 2. jeho manželka pracuje od července 2025 a dosahuje čistého příjmu ve výši 17 tis. Kč měsíčně, přičemž z ničeho nevyplynul jakýkoliv důvod, pro který nebyla zaměstnána již dříve (společný nezletilý syn je již pětiletý a navštěvuje zařízení předškolní péče) a pro který by se tedy neměla spolu se žalovaným 2. podílet na doložených výdajích společně. Náklady na školku žalovaný 2. přes poučení soudu neprokázal, s výjimkou stravného ve výši 733 Kč měsíčně, kdy sice byla předložena potvrzení školského zařízení, nicméně z těchto není patrné, za jaké období se tam uvedená suma platí. Žalovaný 2. tak neprokázal výdaj na školku ve výši 1 900 Kč měsíčně, jak uváděl, ostatně jde o údaj tak extrémně vysoký, že by snad indikoval pouze soukromé školské zařízení (taková volba by pochopitelně nemohla být na újmu plnění vyživovací povinnosti). Z potvrzení pronajímatele je zřejmé, že žalovaný 2. se svou manželkou platí nájemné ve výši necelých 9 000 Kč měsíčně a dále náklady na energie v průměrné výši 1 170 Kč měsíčně v r. 2024 a dále 960 Kč měsíčně v r. 2025 (potvrzení Mariánskolázeňské realitní agentury s.r.o.). Pokud se žalovaný 2. dovolával hrazení leasingových splátek (2 200 Kč měsíčně) a spotřebitelského úvěru u České spořitelny a.s. (5 200 Kč měsíčně), pak nutno konstatovat, že jednak tyto závazky byla sjednány výlučně ze strany manželky žalovaného 2., na jejíž jméno je

koneckonců veden i běžný účet, a jednak plnění zákonné vyživovací povinnosti má přednost před plněním dobrovolně převzatých závazků vůči ostatním věřitelům. Dle smlouvy o nákupu na splátky z 27. 4. 2024 uzavřela manželka žalovaného 2. úvěrovou smlouvu na nákup osobního vozidla za kupní cenu necelých 100 tis. Kč, na kterou si vzala úvěr se splátkami ve výši 2 185 Kč měsíčně. Z této smlouvy je tedy patrné, že žalovaný 2. zřejmě disponuje osobním automobilem, který ovšem na výzvu soudu neoznačil. Dále manželka žalovaného 2. uzavřela dne 27. 12. 2023 úvěrovou smlouvu s Českou spořitelnou a.s., na jejímž základě čerpala úvěrové prostředky ve výši 300 tis. Kč, které se zavázala splácet splátkami ve výši 5 159 Kč měsíčně. Uvedené výdaje jsou pak útržkovitě zachyceny rovněž ve výpisech z účtu manželky žalovaného 2., kde jsou zobrazeny i jednotlivé kumulované příjmy domácnosti. Prezentované náklady na jídlo (6 500 Kč měsíčně), na oblečení pro dítě a hygienické potřeby (3 000 Kč) lze považovat co do rozsahu za běžné, obdobně jako to bylo konstatováno u žalobce. Dle shodných prohlášení bylo výživné na další společné nezletilé dítě žalovaných (dcera Marie) ve výši 800 Kč plněno toliko do června 2025, od té doby žalovaný 2. již výživné neplní.

8. Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 26 Nc 43023/2018-57, byla schválena dohoda žalovaných o úpravě poměrů ke společným nezletilým dětem, na jejímž základě se žalovaný 2. zavázal přispívat žalované 1. na výživu tehdy nezletilého žalobce částkou 1 000 Kč měsíčně a na výživu jeho tehdy nezletilé sestry Marie částkou 800 Kč měsíčně. Rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 0 P 35/2021-123, pak byla zamítnuta žaloba žalovaného 2. snížení výživného pro obě společné nezletilé děti se žalovanou 1.
9. Soud v řízení provedl veškeré důkazní prostředky, které účastníci řádně a včas navrhli a současně soudu předložili, tj. umožnili jejich faktické provedení (tolik k jakýmsi neurčitým návrhům na předložení „prohlášení“ nespecifikovaného „strýce“ a „sestry“). K provedenímu dokazování lze dodat pouze tolik, že bylo do značné míry poznamenáno různou mírou procesní pasivity všech stran. Jak bylo mnohokrát zdůrazněno při konaném jednání, civilní nalézací soud není v pozici toho, kdo za pasivní účastníky aktivně zjišťuje relevantní okolnosti svědčící v jejich prospěch a aktivně vyhledává ve svazcích předložených listin důkazní materiál. Pozice každé ze stran v civilním sporném řízení odvisí od toho, jak je sama strana v procesu aktivní a jak pečlivě se podílí na postupu soudu.
10. Podle ustanovení § 910 občanského zákoníku mají předci a potomci vzájemnou vyživovací povinnost, když podle ustanovení § 911 občanského zákoníku je podmínkou přiznání výživného neschopnost oprávněného sám se živit. Pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného je třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídnout se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost (§ 913 občanského zákoníku). Výživné pro děti lze přiznat i za dobu nejdéle tří let nazpět od podání žaloby (§ 922 odst. 1 občanského zákoníku).
11. Po provedeném zhodnocení dokazování zjištěných skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce je synem žalovaných, přičemž v rozhodném období (od února 2024 do 1. 9. 2025 v případě žalované 1., resp. od dubna 2024 do 1. 9. 2025) nebyl schopen sám se živit, neboť se soustavným studiem připravoval na budoucí povolání. Neměl tak soud pochyb o trvalé povinnosti žalovaných zajistit potřeby žalobce plněním vyživovací povinnosti, kdy podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Bařínová.

výsledků provedeného dokazování žalovaná 1. neplní vyživovací povinnost k žalobci vůbec a žalovaný 2. pak tuto plní jen zcela nedostatečně. Žalovaná 1. sice neurčitým způsobem odkazovala na jakousi formu plnění vyživovací povinnosti v minulosti, nicméně splnění této zákonné povinnosti žádným způsobem neprokázala a zůstalo tak u pouhých prohlášení. Je třeba dodat, že poměrně často žalovaní ve svých vyjádřeních odkazovali na skutečnosti, které vůbec nespádaly do rámce rozhodné období a v různé míře mu předcházely. Dále lze doplnit, že pokud by snad výživné bylo poskytováno formou možnosti čerpání zůstatku platební karty žalobcem, jak na to poukázala žalovaná 1., nebylo nic snazšího než takový důkaz navrhnout a provést, pokud se toto tvrzení zakládalo pro rozhodné období na skutečnosti, nicméně žalovaná 1. žádný takový důkazní prostředek nenavrhla. Z provedeného dokazování dále vyplynulo, že zajištění potřeb žalobce v rozhodném období představuje náklad ve zcela minimální výši 9 500 Kč (po zohlednění příjmů z brigád ve výši 500 Kč), přičemž úhrady těchto nákladů je povinností žalovaných jakožto rodičů žalobce, kdy společné soužití účastníků nepadá do úvahy. Vztahy žalobce se žalovanou 1. jsou očividně vyhrocené, jak patrně již z obsahu podání, kde se otevřeně hovoří o podávání trestních oznámení a vzájemných konfliktech. Možnost zajištění bytových potřeb žalobce u žalovaného 2. pak zjevně neuvažoval žádný z účastníků (tj. ani jedna ze stran o ní nemá zájem), nadto ovšem žalobce žije se svou přítelkyní a podílí se na zajišťování výchovy svého nezletilého dítěte ve společné domácnosti, což je nepochybně volba preferovaná a současně akceptovatelná.

12. Soud tak nemá po provedeném dokazování pochyb o tom, že žalovaná 1. může přispívat na výživu žalobce, tedy v únoru a březnu 2024 částkou 4 000 Kč měsíčně, jak se k tomu ostatně sama zavázala, a dále od dubna 2024 částkou 5 000 Kč měsíčně, kdy do konce 2024 jí byla na zajištění potřeb žalobce vyplácena dávky Kindergeld ve výši 250 euro (tj. výrazně přesahující požadované výživné), pro následující dva měsíce lze vycházet z neprokázaného prohlášení žalované 1., že plnila žalobci částku 5 000 Kč měsíčně, tzn. že vzhledem ke svým majetkovým poměrům byla plnění výživného v takové výši dle vlastního prohlášení schopna (na základě pouhého takového prohlášení byla by v praxi běžně schválena vykonatelná dohoda o výživném opatrovnickým soudem, a to bez dalšího), od července 2024 pak není pochyb o tom, že žalovaná 1. dosahuje k plnění požadovaného výživného dostatečného příjmu z pracovního poměru. Žalovaná 1. měla kromě žalobce vyživovací povinnost k dceři Marii (společná dcera žalovaných), která ovšem dle shodného prohlášení žalovaných v červenci 2025 zanikla, a dále dvě vyživovací povinnosti k nezletilým dětem se současným manželem, který však dosahuje vysoce nadstandardních příjmů, tudíž nelze dovozovat, že by snad bylo plnění dalších vyživovacích povinností žalované 1. určenou částkou výživného pro žalobce jakkoliv ohroženo. Jak již bylo konstatováno, žalovaná 1. na jakékoliv prokazování výdajů domácnosti o vlastní vůli rezignovala, navzdory opakovaným výzvám soudu, tedy soud je v parametrech sporného nalézacího řízení nemohl zohledňovat. Soud tedy žalované 1. uložil povinnost zaplatit žalobce na výživném za období shora uvedené částku 93 167 Kč, jak požadováno žalobou, tj. 8 000 Kč za únor a březen 2024 a dále částku 5 000 Kč měsíčně za 17 následujících měsíců a konečně zbývající sumu za první den měsíce září 2025 (výrok I. tohoto rozsudku).
13. Poněkud odlišná situace byla v případě žalovaného 2., neboť jednak prokázal relevantní část výdajů své domácnosti, jednak ovšem žalovaný 2. už měl vyživovací povinnost uloženu rozsudkem Okresního soudu v Chebu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 26 Nc 43023/2018-57, což konkrétně znamená, že plnění žalovaného 2. do částky 1 000 Kč jsou v řešené věci zcela bez významu, neboť je plněno na základě uvedeného rozsudku soudu, přičemž pokud řádně a včas plněno není, musí se žalobce jako oprávněná osoba domáhat plnění výživného cestou exekuce. Jak již bylo shora uvedeno, pokud jde o společné náklady domácnosti a dále náklady výživného pro nezletilého syna Markuse (5 let) žalovaného 2., pak není žádných důvodů, aby

se na těchto nákladech v rozhodném období nepodílel žalovaný 2. společně se současnou manželkou, která nemá dle vyjádření žalovaného 2. žádné pracovní omezení, tedy žádnou překážku, pro kterou nemohla být výdělečně činná již před červencem 2025 (v celém rozhodném období) a zajišťovat tak poměrnou část nákladů domácnosti a výživného společného dítěte se žalovaným 2. U každé z osob s vyživovací povinností je dovoditelná pracovní povinnost (§ 913 odst. 2 občanského zákoníku), tedy nejde o pouhou volbu, pokud by se měl nedostatek výdělečné činnosti promítnout do plnění vyživovací povinnosti jako v tomto případě, byť jen zprostředkovaně ve vztahu k relevantním výdajům žalovaného 2. V obecné rovině lze čisté příjmy žalovaného 2. považovat ve vztahu k požadovanému výživnému za dostačující. Z příjmů žalovaného jsou prováděny srážky, ovšem žalovaný 2. žádným způsobem neobjasnil, z jakých důvodů srážky probíhají. Pokud jde o tvrzené úvěry a leasingové splátky, pak tyto závazky sjednala současná manželka a také ona na ně plní ze svého běžného účtu – každopádně jedná se o běžné finanční závazky, před nimiž má plnění zákonné vyživovací povinnosti přednost. Úvěrové produkty nejsou svou povahou určeny pro nízkopříjmové hospodaření. Naopak nalézací soud zohlednil částečnou úhradu svářečského kurzu žalobce (částka 2 000 Kč) i souběžné plnění další vyživovací povinnosti ve výši 800 Kč pro dceru Marii, jakkoliv šlo o tristi sumu, která nikdy nemohla aspirovat na úspěšné zajištění potřeb téměř zletilého dítěte. Z pohledu požadovaného výživného se tak soudu vzhledem k výši příjmu žalovaného 2. jeví přiměřeným, aby žalovaný 2. přispíval na výživu žalobce částkou 4 000 Kč měsíčně v průběhu r. 2024, dále částkou 4 300 Kč měsíčně v průběhu prvního pololetí r. 2025 a dále částkou 4 600 Kč měsíčně za červenec, srpen 2025 až do 1. 9. 2025 (po odpadnutí jedné vyživovací povinnosti), kdy celková vyživovací povinnost žalovaného 2. činí 71 153 Kč, od které nutno odečíst mimořádný výdaj na svářečský kurz ve výši 2 000 Kč. Již soudem přiznaná vyživovací povinnost (částkou 1 000 Kč měsíčně, o které již nelze znovu rozhodovat) za celé rozhodné období činí 17 033 Kč a musí tak být odpočtena od celkové sumy vyživovací povinnosti za rozhodné období. Žalovaný tak musí za rozhodné období uhradit žalobci částku výživného v celkové výši 52 120 Kč (výrok II. tohoto rozsudku). Vzhledem k tomu, že žalobce po žalovaném 2. požadoval výživné v celkové sumě za rozhodné období 78 167 Kč (4 000 Kč měsíčně za duben až říjen 2024 a dále 5 000 Kč měsíčně za listopad 2024 až 1. 9. 2025), musel soud žalobu v tomto rozdílu mezi výživným požadovaným a přiznaným zamítnout (výrok III. tohoto rozsudku).

14. K přiznaným částkám výživného lze poznamenat pouze tolik, že jsou přímým důsledkem skutečnosti, že výživné pro žalobce nebylo žalovanou 1. plněno po celé rozhodné období vůbec, žalovaným 2. pak jen nedostatečně. Plnění ve splátkách nebylo žádným ze žalovaných žádáno, ani odůvodňováno, resp. dokládáno.
15. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 142 odst. 1 a odst. 2 občanského soudního řádu, podle něhož úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení v celé (vůči žalované 1.), resp. v poměrné výši (vůči žalovanému 2.). Náklady řízení spočívají v paušální náhradě hotových výdajů za šest úkonů (podání žaloby, účast na dvou jednání, tři vyjádření) dle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu ve spojení s ustanovením § 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. v celkové výši 1 800 Kč, z nichž polovina připadá na každého ze žalovaných. Zcela neúspěšná žalovaná 1. tak nahradí žalobci náklady ve výši 900 Kč a žalovaný 2. pak náklady v poměrné výši 306 Kč, neboť ve vztahu k němu byl žalobce úspěšným toliko ze 67 % a má tak právo na náhradu toliko 34 % vynaložených nákladů řízení. Jiné náklady žalobce netvrdil, ani neprokazoval, tudíž je soud nemohl zohlednit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat odvolání ke Krajskému soudu v Plzni, a to prostřednictvím Okresního soudu v Chebu.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložená tímto rozsudkem, lze podat návrh na výkon rozhodnutí anebo na exekuci.

Cheb 21. listopadu 2025

JUDr. Stanislav Brabec, LL.M. v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Bařinová.

P. Bařinová